

I

Alexandria, Virginia, maandag, 03.20 uur

Het begon in de nacht waarin de president het einde van de wereld probeerde te bewerkstelligen.

Het eerste wat Robert Kassian ervan merkte was toen zijn telefoon begon te trillen op het nachtkastje. Hij schrok wakker en zijn hart begon te bonzen. Het duurde even voordat hij zich realiseerde waar het geluid vandaan kwam; hij vroeg zich af of hij het had gedroomd. Hij stak zijn hand uit naar het nachtkastje en tastte in het rond om het trillen te laten stoppen. Er was haast bij: zijn vrouw sliep licht en als ze eenmaal wakker was blééf ze wakker.

Toen pas realiseerde hij zich dat het geen weksignaal was, maar een inkomend gesprek. Hij nam de twee volgende feiten in één keer in zich op: het was tien voor halfvier en het gesprek was afkomstig van de telefooncentrale in het Witte Huis.

‘Meneer Kassian?’

‘Ja,’ fluisterde hij terwijl hij het dekbed opensloeg en met de telefoon tegen zijn oor naar de badkamer liep. Hij had zijn ogen amper geopend.

‘Blijft u alstublieft aan de lijn voor de Situation Room.’

Het gebeurde dus echt. Het nachtelijke telefoontje waar ze het in Washington steeds over hadden. Hij was pas vier maanden stafchef en dit was het eerste telefoongesprek van dien aard. Natuurlijk, er waren nachtelijke crises geweest – te over – en dringende vergaderingen bij het krieken van de dag. Het tempo was slopend

geweest en de klok rond sinds de inauguratie in januari. Dat was de afgelopen week alleen maar erger geworden. Maar een onvervalst noodgeval in het holst van de nacht? Dit was de eerste keer.

Enkele klikken en hij werd doorverbonden. Hij hoorde meteen geroezemoes en een bonkend geluid. Er klonk een stem. Een vrouw, jong en nerveus.

‘Meneer Kassian. Met luitenant Mary Rajak. We hebben een probleem, meneer. Ik denk dat u onmiddellijk moet komen.’

Nu hoorde hij geschreeuw. Hij vroeg zich af of de vrouw gegijzeld werd. Misschien werd het Witte Huis belegerd. Hij knipperde met zijn ogen en zijn hersens kwamen op gang.

‘Wat voor probleem?’

Kassian was er zeker van dat de vrouw haar stem dempte. ‘Het gaat over de president.’

Jezus. Werd de president gegijzeld? Hoe zou iemand... ‘Wat is er gebeurd?’

‘Alstublieft, meneer. Komt u nu maar gewoon.’

‘Ik kom eraan. Maar kunt u...’ Hij zweeg. Hij hoorde iemand roepen. Een man. Het klonk alsof zijn stem uit het aangrenzende vertrek kwam.

‘Wacht, meneer.’ Hij vermoedde dat ze haar hand op de microfoon legde. ‘Ja, ik heb meneer Kassian op dit moment aan de lijn. Hij komt eraan.’

Het volgende moment hoorde hij het duidelijk. Het was onmiskenbaar. Er was geen mens ter wereld die hem niet zou herkennen. Die stem was de afgelopen twee jaar elke dag minstens één keer te horen geweest, tijdens het nieuws of in een video die viraal ging, nu eens terwijl hij een tegenstander bespote of tijdens een bijeenkomst een ordeverstoorder beschimpte, soms als hij werd geïmiteerd door een tv-komiek of een wijsneus op een schoolplein. Maar niemand had de stem ooit zó gehoord, bulderend van woede, échte woede, niet geveinsd. *Sodemieter op. Ik ben verdomme je opperbevelhebber en dit is een bevel.*

Terwijl hij luisterde pakte Kassian een overhemd en het eerste het beste pak dat hij kon vinden. ‘Wat is er verdorie aan de hand, luitenant?’

'Het is moeilijk uit te leggen via de telefoon, meneer.'

'Dit is een beveiligde verbinding.'

'Ik denk niet dat we veel tijd hebben, meneer.' Haar stem beefde.

'In een notendop, luitenant.'

Ze praatte zacht, alsof ze bang was dat ze werd afgeluisterd.

'Noord-Korea, meneer. De president wil bevel geven voor een nucleaire aanval.'

'Jezus nog aan toe!'

'Inderdaad, meneer.'

'Is er iets gebeurd? Dreigt er een aanval op de Verenigde Staten?'

'Nee, meneer.'

'Dus wat...'

'Een verklaring, meneer. Door Pyongyang.'

'Een wat?'

'Alstublieft, meneer. Het is heel dringend.'

'Oké. Oké. Bedoelt u dat dit komt doordat ze iets gezégd hebben?'

'Inderdaad, meneer.'

'Oké. Oké. Wat doet hij nu?'

'Hij eist dat hij wordt doorverbonden met de War Room in het Pentagon, meneer.'

Kassian kreeg een wee gevoel in zijn maag. Hij had meer dan zestig overdrachtsvergaderingen meegemaakt, briefings door elke afdeling van de Amerikaanse regering voor de inauguratie, en zijn hoofd volgepropt met meer informatie dan hij in al zijn voorafgaande vijftig jaar had opgestoken. Maar slechts één bijeenkomst had hem de stuipen op het lijf gejaagd. Dat was toen de aanstaande president en de minister van Defensie werden ingewijd in de procedure voor het lanceren van een kernaanval.

Het was zo simpel dat het angstaanjagend was. De president hoefde alleen maar de War Room op het ministerie van Defensie te bellen, de geheime codes door te geven die bevestigden dat hij inderdaad de president was en het bevel te geven. Dat was alles. Geen procedure, geen vergaderingen, geen discussie. En niemand had de macht om nee te zeggen. Dat was het punt. Het systeem was sinds Truman onveranderd gebleven en stelde de opperbevel-

hebber in staat binnen enkele seconden te reageren op een groot-scheepse aanval op het land.

Maar niemand had deze situatie voorzien. Of deze opperbevelhebber.

‘Wat zal ik doen, meneer?’ De vrouw klonk alsof ze kwaakte.

Kassian was inmiddels beneden. De beveiligers die zijn huis bewaakten waren door zijn bewegingen in actie gekomen. De teamleider stond vlak bij de voordeur. Kassian maakte een sturend gebaar met zijn rechterhand. Ze liepen naar de auto.

‘Heeft hij de codes? Heeft de militaire adjudant hem de codes gegeven?’

‘Hij heeft geprobeerd het niet te doen, meneer. Hij heeft het zo lang mogelijk uitgesteld.’

‘Maar hij heeft ze?’

‘De president legde zijn handen om zijn nek en dreigde hem te wurgen.’

‘Oké. Oké.’ Kassian keek door het raam naar het langssnellende slapende Alexandria. Zelfs met deze snelheid kon hij de protestborden zien die overal in de stad en – in sommige streken – het hele land uit de grond waren geschoten. NIET MIJN PRESIDENT.

‘Hebt u Jim gebeld? Minister Bruton. Hebt u hem gebeld?’

‘Hij wordt nu bijgepraat, meneer.’

‘Oké. Intussen moet u de president vertellen dat de procedure voor zo’n beslissing de aanwezigheid vereist van minister Bruton en mij. Er is een volgorde die we in acht moeten nemen.’

‘Maar dat is niet...’

‘Zeg het nou maar gewoon.’

‘Zal ik u met hem doorverbinden, meneer?’

Kassian dacht erover na. Zijn instinct vertelde hem dat het niets zou uithalen. De president zou het niet aannemen, niet van hem. Legerofficieren – neutraal, anoniem – hadden meer kans: de mogelijkheid bestond dat hij hun woorden zou horen als het antwoord van een systeem, een apparaat zonder ingebakken vijandigheid jegens hem. Dat was tot dusver de beste manier gebleken om hem tegen te houden.

‘Nee, ik praat met hem wanneer ik daar ben.’

‘Maar misschien komt u niet op tijd.’

Kassian herinnerde zich wat de dochter van de president in een tv-interview tijdens de campagne over haar vader had gezegd. ‘Je zegt nooit: “Nee.” Je zegt: “Ja, maar misschien niet meteen.”’ De interviewer had gelachen en schertsend opgemerkt dat het was alsof je met een peuter van doen had. De dochter had ook gelachen en gezegd: ‘Als het maar werkt, toch?’

‘Goed. Zeg tegen hem dat u met ons hebt gesproken. We steunen hem en we willen nu bij hem zijn. En de beste manier om ervoor te zorgen dat deze beslissing goed uitpakt voor hem is als hij op mij en minister Bruton wacht.’

Er klonk een bonkend geluid. Het kon van een vuist zijn die op het bureau sloeg of van een deur die dicht werd gesmeten, Kassian kon het niet met zekerheid zeggen. Hij hoopte dat het het laatste was. Misschien was de president gefrustreerd de Situation Room uit gestormd omdat hij gedwarsboomd werd. Misschien zou hij gewoon naar bed gaan of tv-kijken. De man sliep nauwelijks.

Maar toen nam de officier weer het woord. ‘Hij is doorverbonden, meneer. Hij praat op ditzelfde moment met de War Room in het Pentagon.’

Kassian voelde zijn maag ineenkrimpen. Grote god, wat ging die man doen?

Hij beëindigde het gesprek en toetste het nummer van Jim Brutons mobiele telefoon in. Hij had moeite met het indrukken van de toetsen; zijn handen trilden. En toen hij de telefoon naar zijn oor bracht kon hij alleen maar denken aan de woorden tijdens die briefing, een dag of drie voordat de president werd beëdigd. *U zult kunnen beschikken over duizenden wapens, meneer, stuk voor stuk tien of twintig keer dodelijker dan de bom die op Hiroshima werd gegooid... Vergelding door de vijand zal automatisch, snel en verwoestend zijn. De combinatie van een preventieve Amerikaanse aanval en de tegenaanval door de vijand zal binnen enkele uren leiden tot de dood van honderden miljoenen mensen... Ja, meneer, dat hebben we gesimuleerd: ons meest voorzichtige scenario voorziet een wereldwijde catastrofe die een eind zou maken aan de beschaving, meneer... Op*

uw bevel zullen achthonderdvijftig kernraketten binnen minder dan vijftien minuten opstijgen... Nee, meneer. Als het bevel eenmaal is gegeven kan er geen sprake zijn van stoppen, terugroepen en omkeren.

Bezettoon. Hij probeerde het opnieuw. En nog eens. Tot hij ten slotte dat kenmerkende Louisiana-accent hoorde, de enige stem in Washington die hij echt vertrouwde, de stem die hij in talloze momenten van levensgevaar had gehoord, zij het nooit zo angst-aanjagend als nu.

‘Bob, ben jij dat?’

‘Jim, goddank. Luister, je moet contact opnemen met de War Room, onmiddellijk, voordat hij het doet. Je moet tegen ze zeggen...’

‘Dat heb ik al gedaan. Ik heb gezegd dat ze tijd moeten rekken.’

‘Hoe?’

‘Ze zeggen tegen hem dat er een storing is in de satellietcommunicatie. Ze kunnen de satellieten niet bereiken.’

‘Dat gelooft-ie nooit.’

‘Wat kunnen we anders? Hij is door het dolle heen, tiert en brult.’ Bruton dempte zijn stem. ‘Hij vermoordt ons allemaal, Bob. Besef je dat wel? Hij zegt dat hij optie B wil.’

‘Welke is dat?’ Kassian herinnerde zich – hoe kon hij het vergeten? – het ‘zwarte boek’, meegevoerd door de persoonlijke militaire adjudant van de president, de medewerker die te allen tijde bij hem was, waarin het menu van opties, de verschillende doelwitten werden opgesomd. Hij kon zich niet meer herinneren welk daarvan B was.

‘Noord-Korea én China.’

‘Moeder Gods!’

‘En hij doet het in de volgende zestig seconden. Zodra die arme man in de War Room door zijn smoesjes heen is.’

‘Je moet tegen hem zeggen dat het een onwettig bevel is.’

‘Wat is dat?’

‘Bel de War Room. Zeg ze dat ze een onwettig bevel in de wind móéten slaan.’

‘Maar dat is gelul. Je weet dat hij de totale en absolute macht

heeft. Hij kan verdomme doen wat hij wil. Ik kan hem niet tegenhouden. De verenigde chefs van staven kunnen hem niet tegenhouden. Het Congres kan hem niet tegenhouden. Dit is zijn show. Voor de volle honderd procent.'

'Ja, maar ze hoeven alleen een bevel op te volgen dat grondwettelijk is.'

'Wat betekent dat?'

'Dat betekent dat de opperbevelhebber moet geloven dat hij het land beschermt tegen een feitelijke of dreigende aanval.'

'Nou, misschien gelooft hij dat.'

'Het is een wóórdensrijd, Jim. Vijf dagen van wóórdens. Geen redelijk mens zou kunnen zeggen dat we áángevallen dreigen te worden.'

'Maar daar gaat het juist om. Hij is geen...'

'Nou, zeg tegen je mensen dat dat de test is die ze moeten ondergaan. Ze hoeven in feite geen besluit te nemen. Je geeft ze opdracht. Het is een illegaal bevel.'

'Zo werkt het niet. Hij is de opperbevelhebber, hij is...'

'We hebben verdomme geen tijd voor een discussie, Jim. Zeg het ze. Anders gaan we er allemaal aan.'

Hij beëindigde het gesprek. En toen zijn auto afsloeg naar Pennsylvania Avenue sloot Bob Kassian zijn ogen en bad, voor het eerst sinds hij een kind was.

2

Het Witte Huis, maandag, 08.45 uur

‘Wat is dat in godsnaam?’

Maggie Costello was in het voorkantoor, waar ook de persoonlijk assistent van haar baas en twee anderen zaten. Ze had zojuist gezien dat er aan de muur vlak achter het hoofd van de secretaris, naast de portretten van de voorgaande bekleeders van dit hoge ambt – de Witte Huis-adviseur – een kalender hing. Niet de gebruikelijke kalender die je in overheidsgebouwen in Washington zag, met spectaculaire landschappen van de schitterende Amerikaanse natuur, maar het soort dat je in autowerkplaatsen kunt aantreffen. De afbeelding van deze maand, mei, toonde een vrouw op handen en knieën die recht in de camera keek en niet meer droeg dan een piepklein bikini-broekje; haar mond stond open en haar tong was zichtbaar.

De PA, een zwarte vrouw van in de vijftig, haalde berustend haar schouders op.

‘Serieus, Eleanor, wie heeft die daar opgehangen?’

De PA keek Maggie afkeurend aan, met een blik die zei: *Maak het me niet moeilijk.*

Maggie boog zich naar voren en liet haar stem dalen tot een fluisterton. ‘Ik zal het aan niemand vertellen.’

Eleanor keek achterom en zei: ‘Opdracht van meneer McNamara. Hij heeft ze overal in de West Wing opgehangen. Hij zei dat het tijd werd dat deze plek in contact kwam met de gewone Amerikaanse werkplek.’

'Je maakt zelfs geen grapje, wel?'

De vrouw schudde haar hoofd.

Maggie leunde naar voren, sterkte haar arm uit over Eleanors schouder en rukte met één beweging de kalender van de muur. Toen scheurde ze het dikke, glanzende papier twee keer doormidden en liep naar de prullenmand. Uit gewoonte zocht ze naar de groene bak voor papier.

'Geen recycling meer, Maggie. Daar heeft hij ook een eind aan gemaakt. "Het heet niet het Groene Mietjeshuis. Het heet het Witte Huis."' "

'Zei hij dat?'

'Hm-mm.'

Maggie dumpte de restanten van de bikinikalender in de enige prullenmand, beende naar haar kantoor en gooide de deur achter zich dicht.

Ze zou zich kunnen beklagen bij haar theoretische baas, de man die de titel van adviseur voerde, maar hij was een afwezige bekleeder van de functie, een vriendje van de president die als zijn persoonlijke faillissementsjurist had gefungeerd en was beloond met een luizenbaantje in het Witte Huis. Maggie had hem maar één keer ontmoet, op een cocktailparty ter gelegenheid van zijn benoeming; hij was sindsdien niet meer gesignaleerd in het Witte Huis.

Ze pakte haar telefoon en stuurde Richard een sms-bericht.

Wat doen we hier verdomme?

Vroeger zouden er tientallen vrouwen zijn geweest, op elk niveau, die gedaan zouden hebben wat zij net had gedaan, of haar gesteund zouden hebben. Maar nu, op deze afdeling, zaten er alleen zij en Eleanor. De anderen waren allemaal mannen, en bijna allemaal blank. En dat patroon zette zich voort in het hele Witte Huis.

Even later antwoordde hij. **Ben binnen met mensen van Handel. Praten later vanavond?**

Ze schoof de telefoon over het bureau en stootte hem tegen de

foto van haar en de vorige president – een klein gebaar van opstandigheid in dit nieuwe tijdperk. Ze had op dit moment zin om de man te vervloeken. Het was – deels – zijn schuld dat ze nog hier was.

‘Luister, Maggie,’ had hij gezegd. ‘Ik weet wat je van mijn opvolger vindt...’ maar ze had hem niet laten uitpraten.

‘Ziet u, zelfs dat is niet te verteren. *Mijn opvolger*. Hoe kunt u dat zeggen, alsof het normaal is? Dit is niet normaal. Hij is een leugenaar en een bedrieger en een kwezel en hij zou hier niet moeten zijn.’

De aftredende president had haar laten uitrazen, zoals hij dat altijd had gedaan. ‘Maggie, je bent een gedreven vrouw. Daarom heb je deze regering – en mij – zo goed gediend. Maar het volk heeft gesproken. Hij zal mijn president zijn... en hij zou de jouwe moeten zijn.’

‘Maar er is niemand die zegt dat u hier moet blijven werken.’

‘Ik weet niet of ik tot de juiste bevolkingsgroep behoor,’ had hij glimlachend gezegd.

‘Precies. Dat is nog zoiets. Het zijn allemaal blanke mannen. Honderden. Elke benoeming die hij heeft gedaan. Het is alsof er miljoenen en nog eens miljoenen mensen zijn die hij niet eens ziet.’

‘Dus als je blijft kun je het evenwicht enigszins herstellen. Vrouw, geboren in Dublin. Twee vliegen in één klap.’

‘Maar...’

‘Het gaat niet alleen om hem, Maggie. Zoals het ook nooit om mij ging. Het gaat om het land. Je moet ervoor zorgen dat de trein op de rails blijft.’

‘Zeker, zodat hij hem tegen de buffers kan rammen. Bovendien, wat zou ik ooit voor hem kunnen doen. Voormalig VN-hulpverlener, voormalig vredesonderhandelaar, vróúw... ik ben niet bepaald zijn type, wel?’

‘Je zou voor hem hetzelfde kunnen doen als je voor mij hebt gedaan. Opperpuinruimer. De vrouw die tot de kern van elke crisis kan doordringen en haar kan oplossen.’

‘Maar daar is vertróúwen voor nodig.’

'Dat weet ik, Maggie.'

'U vertrouwde mij en ik vertrouwde u. Volledig.'

'Dat weet ik en dat koester ik. Maar je vindt wel een manier. Dat doe je altijd.'

Maggie keek naar de foto en verbaasde zich over de naïviteit van haar vroegere ik. Zelfs een jaar geleden zou ze niet hebben geloofd dat dit mogelijk was. Niemand trouwens.

En toen voelde ze het, de bekende steek van schuldgevoel en de daarmee gepaard gaande misselijkheid. Het leek op te wellen vanuit een bepaalde plek, een zetel van walging diep in haar ingewanden. Had ze maar niet...

In een poging om de sombere gedachte van zich af te zetten toetste ze nogmaals een bericht voor Richard in.

Hoe vroeg kun je vanavond weg?

Laten we bij mij eten. Moet echt...

Maar voordat ze ermee klaar was zwaaide de deur van haar kantoor open. Ze hoorde hem voordat ze hem zag. 'Ben je aangekleed?'

Crawford 'Mac' McNamara, eerste adviseur van de president. Als Maggie en alle andere niet-partijgenoten die waren gebleven vastbesloten waren de trein op de rails te houden, was McNamara de man die de eindbestemming bepaalde. Zelfs Bob Kassian, in naam de stafchef, was een doodgewone bureaucraat in vergelijking met McNamara. In het zonnestelsel van het Witte Huis was er maar één ster die helderder straalde.

Maggie stond natuurlijk verscheidene treden onder hem – zelfs onder de vorige president was haar officiële titel geen afspiegeling geweest van haar ware status – wat onder de oude Washington-regels betekende dat een man van zijn rang zich nooit zou verwaardigen zelfs maar twee woorden tegen haar te zeggen, laat staan de reis te maken om haar in háár kantoor te bezoeken. Maar McNamara was de zelfbenoemde outlaw, de tovenaer die het Washington-reglement had verscheurd om ervoor te zorgen dat zijn man president werd. Het protocol kon barsten. Memo's waren voor sullen, genotuleerde vergaderingen voor zakkenwas-

sers. In plaats daarvan zwierf hij elke dag door de West Wing, viel wanneer hij maar wilde elk kantoor binnen. Het Oval Office was geen uitzondering. McNamara sprak de president elke ochtend vroeg en elke avond laat; hij was de almachtige stem in zijn oor.

Het was ook niet de eerste keer dat hij de reis had gemaakt om Maggie te bezoeken. 'Is het niet overduidelijk?' had Richard gezegd toen ze het er onlangs bij een Chinese afhaalmaaltijd over hadden gehad. 'Je bent de aantrekkelijkste vrouw van kantoor en hij is... geïntrigeerd. Ik zou me gevleid voelen.'

Maggies antwoord was beknopt geweest. *Getsie*. En nu was hij er weer, van middelbare leeftijd maar gekleed in korte cargo-broek, met vierkante, ruime zakken en een Linkin Park-T-shirt. Hij droeg sokken, maar geen schoenen. Zijn hoofd was bijna volledig kaal.

'Heb je de krant vandaag gezien, Costello?' Hij wierp haar een exemplaar van de *Washington Post* toe, dat vlak voor haar landde. Het was opgevouwen bij een artikel over een nieuwe peiling, die bevestigde dat het land 'verdeelder was dan ooit, sinds de Burgeroorlog'.

'Waarom laat u me dit zien, meneer McNamara?'

'O, heeft iemand mijn vader zojuist binnengelaten? Menéér McNamara? Wie is dat? Het is Mác, Maggie, Mác. Ik dacht dat jullie progressievelingen dat formele gedoe op de werkplek hadden begraven.' Hij maakte een nuffig gebaar en zette een hoog stemmetje op. 'O, we zijn allemaal gelijk. Behandel me gelijk.'

Ze herinnerde zichzelf aan wat zij en Richard hadden afgesproken. Dat ze de gevolgen van dit presidentschap misschien konden verzachten, al was het maar op kleine schaal, door hier te zijn, er middenin. Ze waren verplicht een verschil te maken, als ze konden. Nu zwoer ze dat opnieuw. 'Hoe kan ik u helpen, meneer... Mac?'

'Lees de krant, Maggie.'

'Eerste staten beginnen met registratie van moslimburgers. Arizona en Texas experimenteren met nieuw plan.'

'Niet dat artikel. Het ene dat ik heb aangestreept, ernaast. Kijk hoe we ervoor staan onder achttien- tot vierentwintigjarigen.'

‘Drieëntwintig procent keurt het goed, vierenzeventig procent keurt het af, drie procent weet het niet.’

‘Precies. Vorige maand tweeëntwintig, nu gestegen tot drieëntwintig. De jongeren komen naar ons toe, Maggie. Ik vóél het.’ En met die woorden gooide hij zijn hoofd achterover en barstte uit in een lied, zijn eigen versie van een David Bowie-klassieker.

‘*Allllt-Right, we are the young Americans!*’ Terwijl hij de regel herhaalde draaide hij met gesloten ogen en knikkend hoofd langzaam in het rond – een middelbare rocker op het podium in een nostalgietournee.

Maggie zei niets.

‘Oké, je hebt me door. Daar kwam ik niet voor.’

‘Als het over die kalender gaat, geen schijn van kans dat die terug wordt gehangen.’

‘Het was me al opgevallen dat de lieflijke Miss Mei ontbrak op het appèl. Is dat jouw werk? Doen we dat nog steeds, dat studenten-protestgedoe?’

‘Gezien de wettelijke definitie van seksuele intimidatie geldt alleen al het ophangen ervan als het creëren van een vijandige omgeving.’

Hij glimlachte en schudde zijn hoofd. ‘Jullie snappen er geen van allen iets van, is het wel? Zelfs niet een beetje. Snap je dan niet dat dat de reden is waarom het volk afgelopen november de grote baas heeft gekozen? Ik bedoel, het heeft beslist geholpen dat zijn tegenstander de nationale veiligheid op het spel had gezet door een niet-beveiligde telefoon te gebruiken.’

Maggie rolde met haar ogen.

‘Maar de belangrijkste reden was precís dit soort gelul. Omdat de mensen strontziek waren van preutse juffertjes die over dingen als een “vijandige omgeving” zeiken.’ Hij maakte de aanhalingstekens met zijn vingers en sprak de twee woorden uit met een hoog stemmetje, nu begeleid door een verwijfd draaien van zijn heupen. ‘Mensen zijn het zat dat ze wordt verteld dat het een federaal misdrijf is als je een normale, warmbloedige blanke man bent.’

‘Ik weet zeker dat je niet bent gekomen om de verkiezingscampagne nog eens over te doen, Mac.’

'Nee, maar het is toevallig wel heel relevant.' McNamara trok een stoel bij, leunde erin achterover en legde zijn ongeschoeide sokkenvoeten op haar bureau. Maggie deinsde bijna terug.

'Het gaat hierom,' zei hij. 'Ik wil dat je iets laat verdwijnen.'

Maggie trok haar wenkbrauwen op.

'Het kwam ter sprake tijdens de campagne en het komt nu weer ter sprake.'

Maggie zei nog steeds niets. Ze zag geen reden om het hem makkelijker te maken.

Ten slotte dempte hij zijn stem. 'Ik geloof dat jullie Washington-insiders het "wulpse uitspattingen" noemen.'

Maggie zweeg. 'Wil je zeggen dat de president buitenechtelijke verhoudingen heeft gehad?'

'Nee!' McNamara glimlachte. 'Geen verhoudingen. Niets wat je een verhouding kunt noemen.'

'O, je bedoelt aanranding. Willekeurige vrouwen grijpen.'

'Ik bedoel beschuldigingen daarvan.'

'Melden zich meer klagers? Mensen uit het verleden die be-
weren dat...'

'Deels dat.'

'O, dus niet alleen het verleden? Het heden. Hier? In dit ge-
bouw? Jezus, Mac, de laatste die dat deed werd bijna afgezet.'

'O, dáár maak ik me geen zorgen over. De leiding van het Huis
likt onze kont. De tong gaat er diep in.'

Maggie deed haar best om geen reactie te tonen. Ze wist dat hij
daarop uit was en ze mocht hangen als ze hem iets zou laten
zien. Hij ging verder: 'Ze zullen geen van allen iets durven doen.
Denk eraan, hij is in hun kiesdistrict groter dan zichzelf. Maar het
leidt af. Ik wil dat je het laat verdwijnen.'

'Lijkt me een zaak voor zijn privéraadsman.'

'Nee. Hij is nu de president. Een aanval op hem is een aanval
op het presidentschap.'

'Dat is niet helemaal...'

'Bovendien ben je er de aangewezen persoon voor.' Hij begon
op te staan. Voordat Maggie kans had om te vragen wat hij be-
doelde, zei hij wellustig: 'Je hebt er het juiste gereedschap voor.'

Hij deed de deur achter zich dicht en gaf Maggie kans om haar hoofd op haar handen te leggen. Ze moest Richard zien.

Ze hadden pas een paar maanden iets, maar nu zoveel van haar oude vrienden het Witte Huis hadden verlaten was hij haar vertrouweling geworden. Hij was drie jaar jonger dan zij en absurd knap – een van die Washington-inwoners die, hoe vroeg hun eerste vergadering ook was, al een rondje hadden gerend – en allesbehalve haar normale type. Hoewel hij tijdens de overdrachtsperiode was benoemd, betwijfelde hij net als zij of het verstandig was de nieuwe regering te dienen. Net als de vorige president was Richard Parris van grote invloed geweest op haar besluit om aan te blijven. ‘Maggie, van buitenaf zijn we machteloos. Stel je voor hoe schuldig we ons zouden voelen als we iets verschrikkelijks zouden zien gebeuren en we iets – wat dan ook – hadden kunnen doen om het te voorkomen.’

Richard had aanvankelijk niet begrepen waarom dat argument haar zo aansprak. Daar was een reden voor, maar ze probeerde het voor hem achter te houden zoals ze het voor alle anderen achterhield. Ten slotte, op een avond in bed, was ze bezweken en had het hem verteld. Alleen al de gedachte eraan riep het nu weer op, een zo sterk schuldgevoel dat het bijna fysiek was, als een kurk op het oppervlak dobberend. Ze duwde het weer onder, een psychische manoeuvre die ze minstens tien keer per dag uitvoerde.

Ze liep de trap af om hem te zoeken, hem voor te stellen een ommetje te maken. Ze moest het kwijt. In gedachten repeteerde ze wat ze zou zeggen. *We verzachten de klap niet, Richard. We legitimeren hem. We zijn niet meer dan een schaamlap voor hen. Ik ben niet naar Washington gekomen om een vrouwenmisbruiker te helpen ermee weg te komen. Dat is niet de reden...*

Maar haar gedachtegang werd onderbroken. Ze was net de hoek omgeslagen toen ze een groep uit het Oval Office zag komen. Richard was erbij – vreemd, voor iemand op zijn niveau – maar hij zag haar niet. Hij had het druk met glimlachen en lachen met de enige vrouw in de groep, wier haar alleen al haar onmiddellijk herkenbaar maakte. Dicht en glanzend straalde het welvaart uit. Er was geen vergissing mogelijk.

Nu liet Richard de vrouw zijn telefoon zien en lokte een warme glimlach en een wederkerig gebaar uit toen ze hem de hare liet zien. Hun gezichten – ze kwamen Maggie jong en knap voor – leken te gloeien in het elektronische licht. Het was duidelijk. Haar vriend flirtte met de dochter van de president.